

Interne CO2-beprijzing is een instrument waarbij een gemeente een (virtuele) prijs toekent aan de uitstoot van broeikasgassen om deze kosten mee te wegen in de eigen besluitvorming. In tegenstelling tot externe beprijzing (zoals een CO2-heffing of belasting) vinden er hierbij meestal geen werkelijke geldstromen tussen organisaties plaats, maar wordt de prijs gebruikt als afwegingskader om bedrijfsprocessen en investeringen te verduurzamen.

Hoe helpt het bij verduurzaming?

Interne CO2-beprijzing ondersteunt de transitie naar een koolstofarme economie op verschillende manieren:

- **Internalisering van maatschappelijke kosten:** Momenteel is uitstoot vaak 'gratis', waardoor de schade aan het klimaat niet in de productprijs zit. Door een prijs aan CO2 te hangen, worden de negatieve externe effecten 'geïnternaliseerd', waardoor de werkelijke maatschappelijke kosten van een besluit zichtbaar worden.
- **Betere investeringsbeslissingen:** Het helpt organisaties om bij grote investeringen, zoals de aanleg van wegen of gebouwen, de klimaatimpact over de gehele levensduur mee te wegen. Hierdoor worden **duurzame alternatieven financieel aantrekkelijker** ten opzichte van vervuilende opties.
- **Stimulering van innovatie:** Bij aanbestedingen prikkelt beprijzing marktpartijen om met CO2-arme oplossingen te komen. Bedrijven die innovatieve, emissie-arme technieken aanbieden, krijgen door de CO2-prijs een concurrentievoordeel in het gunningsproces.
- **Financiële sturing en fondsvorming:** Sommige organisaties gebruiken de berekende CO2-kosten om een **intern klimaatfonds** te vullen. Met dit geld kunnen vervolgens projecten worden gefinancierd die de uitstoot verder reduceren, zoals energiebesparing of de overstap naar elektrisch vervoer.
- **Bewustwording en cultuurverandering:** Het vertalen van CO2-uitstoot naar euro's maakt de impact van beleid begrijpelijk voor besluitvormers en ambtenaren. Het fungeert als een 'bouwsteen' om klimaatbelangen integraal onderdeel te maken van de dagelijkse bedrijfsvoering.

Toepassingsvormen in de praktijk

Gemeenten en andere organisaties kunnen interne CO2-beprijzing op verschillende niveaus inzetten:

1. **Als informatie-instrument:** Om inzicht te krijgen in 'hotspots' (de meest CO2-intensieve producten of afdelingen) binnen de organisatie.
2. **Als gunningscriterium bij inkoop:** Door bij aanbestedingen de CO2-voetafdruk van een aanbieder te verrekenen met een prijs, waardoor de 'groenste' aanbieder de beste kans maakt op de opdracht.
3. **In Maatschappelijke Kosten-Batenanalyses (MKBA):** Overheden gebruiken het om te bepalen of een project of beleidswijziging de algemene welvaart verhoogt, waarbij de vermeden klimaatschade als baat wordt meegeteld.

Voorbeelden van tarieven

De hoogte van de gehanteerde prijs varieert sterk en hangt af van het doel. Waar sommige bedrijven rekenen met circa **€50 per ton CO2**, hanteren koplopers zoals de **provincie en**

gemeente Utrecht een prijs van **€875 per ton**, gebaseerd op de werkelijke maatschappelijke schade van klimaatverandering. Amsterdam hanteert bijvoorbeeld een prijs van **€418 per ton** om te sturen op klimaatneutraal beleid. Elke vorm van CO₂-beprijzing staat of valt bij een **nauwkeurige monitoring en bepaling van de CO₂-voetafdruk**. Instrumenten zoals de **CO₂-Prestatieladder** worden hierbij veelvuldig gebruikt om de emissies van een organisatie structureel in kaart te brengen en te reduceren.